

Arrest

nr. 243 560 van 30 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. ANDRIES
Amerikalei 29
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 mei 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. ANDRIES verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 8 september 2009 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een C-kaart.

1.2. Op 22 oktober 2010 wordt de verzoekende partij afgevoerd van ambtswege.

1.3. Op 17 januari 2011 verzoekt de verzoekende partij om de herinschrijving en hieraan wordt positief gevolg gegeven.

1.4. Op 19 februari 2016 wordt de verzoekende partij ambtshalve geschrapt.

1.5. Op 1 november 2017 wordt de verzoekende partij aangehouden in Duitsland en op 10 januari 2018 wordt zij overgeleverd aan België.

1.6. Op 8 maart 2018 wordt de verzoekende partij veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 40 maanden wegens inbreuken op de drugswetgeving en bendevoorming.

1.7. Bij een arrest van 24 mei 2018 wordt de verzoekende partij door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar.

1.8. Op 31 juli 2018 vervalt de C-kaart van de verzoekende partij.

1.9. Op 12 maart 2020 zou de verzoekende partij onder elektronisch toezicht in vrijheid zijn gesteld.

1.10. Op 21 april 2020 verzoekt de verzoekende partij bij de stad Antwerpen haar herinschrijving. Op 6 mei 2020 stuurt de verzoekende partij een e-mail aan de stad Antwerpen met als onderwerp 'Inschrijving' waarin zij stelt dat haar kaart is vervallen en zij pas op 28 mei een afspraak heeft bij het stadhuis, dat zij haar graag wil inschrijven.

1.11. Op 6 mei 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan het verzoek om opnieuw ingeschreven te worden. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.12. Op 6 mei 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*"De heer / mevrouw, die verklaart te heten:
(...)*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Art 7, al. 1,2° van de wet van 15.12.1980 : wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn, of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Zijn C-kaart is verstreken sinds 31.07.2018. Hij is dus niet langer gemachtigd om zich in het Rijk te vestigen."

1.13. Bij arrest nr. 243 559 van 30 oktober 2020 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.11.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 33, §2, 2° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel licht de verzoekende partij toe als volgt:

“1- De Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk... “Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet- plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen is niet afdoende” (VAN HEULE, D., Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993. Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en VAN HEULE, D., “De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet”, T. V.R., 1993/2,67-71).

De motivering moet in feite en in rechte afdoende zijn, en uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen.

Overeenkomstig voormelde wetsbepalingen dienen administratieve beslissingen met afdoende redenen omkleed te zijn.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid die de beslissing heeft genomen, bij de beoordeling van de beslissing tot beëindiging, is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op de grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

2-

Artikel 33 van het KB van 08.10.1981 stelt:

§ 1. Onder voorbehoud van het tweede, derde en vierde lid moet de vreemdeling zich tussen de veertigste en de dertigste dag voor de vervaldatum van zijn verblijfs- of vestigingsvergunning of van zijn EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats aanbieden om de vernieuwing van zijn verblijfs- of vestigingsvergunning of van zijn EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene aan te vragen.

(...)

§ 2. De verplichting de vernieuwing te vragen van de verblijfsdocumenten bedoeld in paragraaf 1 wordt opgeschort voor : 1° de vreemdeling die voor behandeling is opgenomen in een ziekenhuis of een soortgelijke verplegingsinrichting; 2° de vreemdeling die is aangehouden en opgesloten in een strafinrichting of een inrichting voor bescherming van de maatschappij. De directeur van de strafinrichting of de inrichting voor bescherming van de maatschappij moet zich bij de vasthouding of de internering, en voor de gehele duur ervan, evenwel vergewissen van de administratieve verblijfssituatie van de vreemdeling;”

3-Verzoeker werd op 01.11.2017 in Duitsland gearresteerd ingevolge een seining voor een Belgische veroordeling. Verzoeker werd overgeleverd aan België en verbleef sindsdien in de gevangenis.

4- In het kader van zijn reclassering werd nagegaan of hij beschikte over een recht op verblijf in België. De Straftuitvoeringsrechtbank moest hierover ingelicht worden, want indien hij geen recht op verblijf zou hebben dan sluit de wet het elektronisch toezicht of een voorwaardelijke invrijheidstelling uit.

Op 22.01.2018 liet DVZ weten aan de directeur van de gevangenis van Antwerpen dat verzoeker beschikte over een recht op verblijf (stuk 2). Gelet op deze informatie werd er gestart met het uitwerken van een reclassering in België.

5- Op 31.07.2018 verstreek de geldigheidsduur van de vestigingsvergunning van verzoeker, tijdens zijn detentie.

Sinds 01.11.2017 verbleef verzoeker in hechtenis, en dit tot het activeren van het elektronisch toezicht op 12.03.2020 (stuk 3).

6-Verzoeker startte daarop met zijn tewerkstelling, maar kreeg daar te horen dat zijn vestigingsvergunning moest verlengd worden. Gelet op artikel 33 § 2, 2° van het KB van 08.10.1981 kon verzoeker de verlenging van zijn C-kaart aanvragen na zijn hechtenis.

Verzoeker kreeg echter pas 28.05.2020 een afspraak bij de gemeente gelet op de maatregelen die werden genomen in de strijd tegen COVID-19. In afwachting daarvan deed hij al op digitale wijze een aanvraag tot verlenging. Verzoeker liet daarbij weten dat hij net uit de gevangenis was.

7- Om de één of andere reden werd zijn aanvraag tot verlenging geïnterpreteerd als een verzoek tot herinschrijving. Mogelijk is dit te wijten aan de gebrekkige communicatie die het gevolg was van de coronamaatregelen. Alleszins was het niet correct om toepassing te maken van artikel 19 § 1 Vw., maar moest de vestigingsvergunning van verzoeker verlengd worden conform artikel 33 van het KB van 08.10.1981.

Gelet op de bevestiging van DVZ op 22.01.2018 dat hij nog steeds een geldig recht op verblijf had, mocht verzoeker er op vertrouwen dat hij wel degelijk nog recht op verblijf had in België. Gelet op artikel 33 van het KB van 08.10.1981 kon verzoeker na zijn detentie de verlenging van zijn vestigingsvergunning aanvragen bij de gemeente.

Gelet op artikel 33 van het KB van 08.10.1981 was verzoeker dus nog steeds gemachtigd om in het Rijk te verblijven.

De bestreden beslissing is niet correct."

3.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet schendt.

Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Dit houdt in dat de overheid ertoe verplicht is in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan ze genomen is. In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt duidelijk verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet als wettelijke basis voor het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verder wordt in het bestreden bevel gesteld dat de verzoekende partij langer in

het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, dat zij gelet op het verstrijken van haar C-kaart niet langer gemachtigd is om zich in het Rijk te vestigen.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.4. In de mate dat de verzoekende partij aangeeft dat zij niet akkoord kan gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.5. De schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de door de verzoekende partij geschonden geachte bepalingen en de door haar aangevoerde grieven.

3.6. De verzoekende partij betoogt dat zij op 1 november 2017 in Duitsland gearresteerd werd ingevolge een seining voor een Belgische veroordeling, dat zij werd overgeleverd aan België en sindsdien in de gevangenis verblijft. Zij stelt dat in het kader van haar reclassering werd nagegaan of zij beschikte over een recht op verblijf in België, dat de strafuitvoeringsrechtbank hierover moest ingelicht worden daar bij geen recht op verblijf het elektronisch toezicht of een voorwaardelijke invrijheidsstelling uitgesloten is, dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 22 januari 2018 liet weten aan de directeur van de gevangenis in Antwerpen dat de verzoekende partij beschikte over een recht op verblijf, dat gelet op deze informatie gestart werd met het uitwerken van een reclassering in België, dat op 31 juli 2018 de geldigheidsduur van haar vergunning verstreek tijdens haar detentie, dat zij sinds 1 november 2017 in hechtenis verbleef tot het activeren van het elektronisch toezicht op 12 maart 2020, dat zij tijdens tewerkstelling te horen kreeg dat haar vergunning diende verlengd te worden, dat gelet op artikel 33, §2, 2° van het Vreemdelingenbesluit zij de verlenging van haar C-kaart kon aanvragen na haar hechtenis. Zij stelt dat haar aanvraag tot verlenging om de één of andere reden geïnterpreteerd werd als een verzoek tot herinschrijving, dat het niet correct was om toepassing te maken van artikel 19, §1 van de Vreemdelingenwet, maar dat haar vergunning diende verlengd te worden conform artikel 33 van het Vreemdelingenbesluit. Zij wijst erop dat gelet op de bevestiging van de Dienst Vreemdelingenzaken op 22 januari 2018 dat zij nog steeds een geldig recht op verblijf had, zij erop mocht vertrouwen dat zij wel degelijk nog recht op verblijf had in België en dat zij gelet op artikel 33 van het Vreemdelingenbesluit na haar detentie de verlening van de vergunning kon aanvragen bij de gemeente. De verzoekende partij meent dat zij gelet op artikel 33 van het Vreemdelingenbesluit nog steeds gemachtigd was om in het Rijk te verblijven.

3.7. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich in wezen hoofdzakelijk beperkt tot kritiek op de beslissing van 6 mei 2020 waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan haar vraag om herinschrijving of verlenging van haar verblijfskaart. Deze kritiek heeft zij reeds naar voren gebracht in haar beroep tegen voormelde beslissing. Bij arrest nr. 243 559 van 30 oktober 2020 heeft de Raad voormeld beroep verworpen. Er kan dan ook betreffende deze kritiek integraal verwezen worden naar voormeld arrest.

3.8. Ter volledigheid wijst de Raad op wat volgt.

Nog daargelaten de vaststelling dat uit de stukken van het administratief dossier, noch uit de stukken gevoegd bij het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij verzocht heeft om een verlenging van haar verblijfskaart en niet om een herinschrijving, stelt de Raad vast dat, zelfs wanneer de verzoekende partij zich aanmeldt bij de gemeente met een verzoek tot verlenging van haar verblijfskaart conform artikel 33, §2, 2° van het Vreemdelingenbesluit, het *in casu* niet kennelijk onredelijk is om na te gaan of de huidige verblijfstitel van de verzoekende partij nog geldig is. Immers is een verlenging van de verblijfstitel pas aan de orde indien de vreemdeling nog over een geldige verblijfstitel beschikt.

De verzoekende partij werd op 19 februari 2016 ambtshalve geschrapt uit het bevolkingsregister. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist. Conform artikel 39, §7 van het Vreemdelingenbesluit, wordt de verzoekende partij verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens het bewijs van het tegendeel. Uit de motieven van de beslissing waarbij geen gevolg wordt gegeven aan haar vraag tot herinschrijving blijkt dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij zich na het voorstel van ambtelijke schrapping op 27 januari 2016 en voor begin 2018 nog op het grondgebied bevond.

Bijgevolg heeft de verblijfskaart van de verzoekende partij conform artikel 19, §1 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 35, tweede lid en 39, §7 van het Vreemdelingenbesluit twaalf maanden na 19 februari 2016, haar geldigheid verloren, tenzij de verzoekende partij voldaan heeft aan de verplichtingen voorzien in artikel 39.

De bepalingen van artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit die betrekking hebben op een verblijf van langer dan twaalf maanden in het buitenland luiden als volgt:

“§ 3

De vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning kan het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij:

1° vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren;

2° bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

3° zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.

(...)

§ 6

De vreemdeling die zich bij het gemeentebestuur aanmeldt om aangifte te doen van zijn vertrek om een bepaalde reden, wordt in het bezit gesteld van een attest overeenkomstig het model van bijlage 18”.

De verzoekende partij toont niet aan dat zij voor haar vertrek heeft meegedeeld dat zij een afwezigheid van meer dan één jaar beoogde en hiertoe heeft aangetoond dat zij haar hoofdbelangen in België behoudt, noch dat zij in het bezit werd gesteld van een bijlage 18.

In het kader van het onderzoek naar de geldigheid van de voorgelegde verblijfskaart werd aldus vastgesteld dat de verzoekende partij geen recht op terugkeer heeft conform artikel 19, §1 van de Vreemdelingenwet daar ingevolge het vermoeden in artikel 39, §7 van de Vreemdelingenwet de verzoekende partij het land heeft verlaten op 19 februari 2016 en er geen bewijzen van aanwezigheid zijn op het Belgische grondgebied na voormelde datum, daar de verzoekende partij begin 2018 in Duitsland verbleef.

De verblijfskaart van de verzoekende partij heeft conform artikel 19, §1 van de Vreemdelingenwet en artikel 35, tweede lid van het Vreemdelingenwet, twaalf maanden na 19 februari 2016, haar geldigheid verloren.

De verwerende partij kon aldus terecht besluiten dat de verzoekende partij niet in aanmerking komt voor het recht op terugkeer conform artikel 19, §1 van de Vreemdelingenwet.

De vaststelling dat er geen bewijzen zijn van na de ambtshalve schrapping van 19 februari 2016 van aanwezigheid op het grondgebied, daar de verzoekende partij begin 2018 in Duitsland verbleef, volstaat om op grond van artikel 19, §1 van de Vreemdelingenwet vast te stellen dat er geen recht op terugkeer is. Immers ingevolge voormelde bepaling vereist het recht van terugkeer, naast het houder zijn van een

geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning, ook dat men minder dan één jaar het grondgebied heeft verlaten.

De vermelding op 22 januari 2018 van de verwerende partij aan de directeur van de gevangenis dat de verzoekende partij nog over een recht op verblijf beschikte, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk. Immers betreft het een loutere vermelding en blijkt niet dat de vaststelling dat de verzoekende partij over een recht op verblijf beschikte, geschiedde na een aanvraag om terug in de vorige administratieve toestand te worden gesteld of na een aanvraag tot het plaatsen in de vroegere toestand conform artikel 40 van het Vreemdelingenbesluit. Daarnaast wijst de Raad erop dat de ambtshalve schrapping op 19 februari 2016 niet wordt betwist, doch dat de loutere ambtshalve schrapping een administratieve maatregel is die op zich geen gevolgen heeft voor het behoud van het verblijfsrecht. Echter wordt de vreemdeling conform artikel 39, §7 van het Vreemdelingenbesluit wel verondersteld het grondgebied te hebben verlaten, behoudens het bewijs van het tegendeel. Op het ogenblik dat de verwerende partij de vraag krijgt van de gevangenisdirecteur naar de verblijfsstatus van de verzoekende partij kan verondersteld worden dat zij op de hoogte is van de ambtshalve schrapping op 19 februari 2016 maar dat zij eveneens op de hoogte is van het feit dat de verzoekende partij zich op dat ogenblik op het Belgische grondgebied bevindt. Er blijkt echter niet uit de stukken van het administratief dossier, en de verzoekende partij toont dit ook niet aan, dat de verwerende partij bij de vermelding op 22 januari 2018 op de hoogte was van de aanhouding van de verzoekende partij op 1 november 2017 in Duitsland met het oog op haar overlevering en aldus van het verblijf van de verzoekende partij in Duitsland eind 2017-begin 2018. Gelet op het feit dat op grond van het laatst genoemde gegeven blijkt, behoudens het bewijs van het tegendeel, dat de verzoekende partij langer dan één jaar van het Belgische grondgebied afwezig is geweest en de verwerende partij aldus van dit gegeven op 22 januari 2018 niet op de hoogte was, had de verwerende partij op 22 januari 2018 louter op grond van de ambtshalve schrapping van 19 februari 2016, te meer gelet op het gegeven dat de verzoekende partij zich op dat ogenblik op het Belgische grondgebied bevindt, dan ook geen reden om aan te nemen dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij conform artikel 19, §1 van de Vreemdelingenwet en artikel 35, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit was komen te vervallen.

De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij, op het ogenblik dat geoordeeld dient te worden over een vernieuwing van een verblijfskaart, niet kan overgaan tot het beoordelen van de geldigheid van de voorgelegde verblijfs- of vestigingsvergunning op grond van de gegevens die haar op dat ogenblik bekend zijn. Zij toont niet aan dat in voormeld geval geen toepassing kon gemaakt worden van artikel 19, §1 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij toont evenmin aan dat het feit dat de strafuitvoeringsrechtbank de verzoekende partij op 12 maart 2020 onder elektronisch toezicht in vrijheid zou hebben gesteld, de vaststelling op 6 mei 2020 dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden van het recht op terugkeer en aldus, omwille van het feit dat op dat moment wordt vastgesteld dat zij niet over een geldige verblijfstitel beschikt, niet in haar vorige administratieve toestand kan worden geplaatst (en bijgevolg haar verblijfstitel niet kan worden verlengd) in de weg staat.

De Raad herhaalt dat wanneer een vreemdeling zich aanmeldt bij de gemeente met een verzoek tot verlenging van de verblijfskaart of een verzoek tot 'inschrijving' omdat de geldigheidsduur van de verblijfskaart vervallen is, het niet kennelijk onredelijk is na te gaan of de huidige verblijfstitel nog geldig is. Conform artikel 19, §1 van de Vreemdelingenwet en artikel 35 van het Vreemdelingenbesluit kan de geldigheid van een verblijfskaart vervallen, zodat de verwerende partij terecht op het niet voldoen aan de voorwaarden voor het recht van terugkeer kon wijzen in de beslissing naar aanleiding van de aanvraag tot 'inschrijving'.

3.9. Hoewel de verzoekende partij kan gevolgd worden dat zij gelet op artikel 33 van het Vreemdelingenbesluit na haar detentie de verlenging van haar vestigingsvergunning kon aanvragen bij de gemeente, kan enkel vastgesteld worden dat de verwerende partij op het ogenblik van de aanvraag terecht is nagegaan of de voorgelegde verblijfskaart nog geldig is en besloten heeft, op grond van de elementen die haar op dat ogenblik bekend waren, dat gelet op het niet voldoen aan de voorwaarden van het recht op terugkeer de geldigheid van de voorgelegde verblijfstitel is komen te vervallen.

De verzoekende partij kan aldus niet dienstig laten uitschijnen dat zij louter omwille van het feit dat zij op grond van artikel 33 van het Vreemdelingenbesluit in de mogelijkheid was een verblijfskaart waarvan de geldigheidsduur vervallen was te verlengen op het ogenblik dat zij niet langer opgesloten is in een strafinrichting, nog steeds gemachtigd is om in het Rijk te verblijven. Met een dergelijk betoog gaat zij

voorbij aan de vaststelling in de beslissing waarbij geen gunstig gevolg wordt gegeven aan haar aanvraag tot herinschrijving/verlenging van de verblijfskaart, dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden van het recht op terugkeer. De verzoekende partij beschikt bijgevolg niet langer over een geldige verblijfskaart omwille van het niet voldoen aan de voorwaarden van het recht op terugkeer, waardoor zij bijgevolg de verlenging ervan, niettegenstaande de bepalingen van artikel 33, §2, 2° van het Vreemdelingenbesluit, niet kon bekomen.

De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij in de bestreden beslissing op foutieve, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat de verzoekende partij niet langer gemachtigd is om zich in het Rijk te vestigen en haar conform artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een bevel heeft afgeleverd.

3.10. Gelet op voormelde vaststellingen toont de verzoekende partij een schending van artikel 33, §2, 3° van het Vreemdelingenbesluit niet aan. Voorts wordt ook een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk gemaakt.

De beschouwingen van de verzoekende partij laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

3.11. Het enig middel is, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER